

ЦВЕТАНКА ЕЛЕНКОВА

СМРТ

Једног дана смрт ће доћи тек тако
и нећеш поверовати да ти се то догађа
Гледаћеш са стране и говорићеш
Свако носи свој крст
сећаћеш се мисли
великих мислилаца
за утеху душе
Једног дана смрт ће доћи тек тако
и пожелеш да никада није дошла
Често ћеш се враћати назад
и осећаћеш само тугу
да је могло бити другачије
и гајићеш малу веру
да још увек можеш променити ствари
не знам све одакле
Можда зато
што се ствари у нама
никада не мењају

ПОВРАТАК БЛУДНОГ СИНА

Да би се нешто свршило
једна болест или љубав
или просто једно путовање
потребно је направити
потпуни повратак пун обрт
360* да се затегне уже
(као у метафизици)
тако да тамо одакле се кренуло
нема новог почетка
као да је све ишчупано из корена
или је танка травка
која сахне
због недостатка сунца и воде
или нечег другог
онако како је болесном боље
пре него што оде
како се цвеће расцвета
пре него што се заувек исуши

Јер како иначе да
распознамо крај
ако не по одсуству почетка
Тако је нада у томе
што не можемо да га видимо
(зато и нада у Ускрснуће)
а не у повратак
Блудног сина

ПОШТА

Васиона је црна псећа длака
раствара се кад је чешљаш
и видиш јој пут
или правиш путеве четком
а после јој везујеш плетенице са две гумице
послушна ученица
пут се још више раствара
као насип на набујалој реци
као дуго дубљено корито
Пушташ бродић од листа или љуске
или просто прутућ
Ако се не закачи за неки камен или не потоне
испловиће негде на крају
налик на маслчак долетео до твог балкона
Откидаш му црни живац и знаш
да је он од твог драгог

КЛЕПСИДРА

у сјомен на Сашу

Налик на крошњу крупног листопадног дрвета
које је насупрот зимзеленог
седамо у сенку беремо плодове
или правимо чардак високо
како би посматрали буру
или да је сами преживимо
преживљавамо смрт неког блиског
неког рођака или чак самих себе
а после боце као новогодишње
стаклене играчке
а после упаљене лампице
на зимзеленом дрвећу
на које се никада не пењемо

БРОД

Страх ме да изговарам ствари
ствари од којих ме страх
још од времена кад је требало
да их именујемо
Нисам их именовала
Страх ме да изговарам ствари
као да им ударају печате
као у пошти кад сам их видела
али не и предала
Страх ме да ствари не крећу напред
и зато ме страх да их изговарам

ближе наративном колико сам мислила
као кад бих их изговорила могла бих их дотаћи
сада разумем
да је свет саздан Словом
Сократом или Христом или Халилом Џубраном
Страх ме чак од експреса
који не очекујем да стане на овој станици
али стане
И не да је ово та станица или онај коверат
али да стане има разлога
Па макар да могу да додирнем прву
или другу класу
не желим да знам за разлог
зато што ће тада бити више од једог воза
Мој ће воз
можда чак тражити случајност
како бих се попела
Можда ћу се чак и попети

MOTHERING SUNDAY

Зиџфриду Сасуну

Поклањаш ми цвеће у име нашег малог сина
на Осми март
две недеље пре Ускрса
кад се претпостављало да војници на фронту
у Другом светском рату треба да се сећају
својих мајки
и оне њих
ако се којим случајем
највероватније не врате
Мој син их снажно стиска
па морам да му одлепљујем прсте
редом хладне
Прво је цвеће које толико воли
да му се не даје
а и то време кише у рововима
блата и смрада усирене крви
сећања као на Млечни пут
одавно је прошло
Па ипак
ујутро ми је потекло млеко из груди

КЊИГА

У штампарији одакле ваде књиге
било је чисто и бело
Моје су чак биле лепо упаковане
кад смо распаковали неколико
да бацимо последњи поглед
Утоварили смо их у кола
лаке и поспане
и вратисмо се кући
са истом радошћу и узбуђењем
као при напуштању породилишта
Помирисала сам их дотакла
онај мирис недодирљивости
ону глаткост
Ускићено сам их прелистала
као гама тонове мог Црног

пелена за пеленом
Ово је књига помислих
али кад боље погледах
не као мајка не
већ као други са стране схватам
да никада није завршена

У КУПОВИНИ

Живим испод наслага невидљивих створења
огромних очију и прозрачних тела
али не као свеци не
већ неонских и привлачних
који уједају до смрти
хране се морским снегом наше коже
и слично ферментацији тла
од сваког леша остављају само скелете
вирећи кроз очи
У чуду сам шта бисмо радили
са нашим отпадом
без њих

ПРОБАДАЊЕ

Овим ножем желим да те прободем
којим сам пре тога пробо себе
оним другим тупим делом
како би болело јаче
и не само
већ и од дугог стајања
рана се затворила
и постали смо једно
Овим ножем са оштре стране
желим да те прободем
како би било брже и да не боли толико
и не тамо где те нико није пробадао
већ ту где си пробадана много пута
кожа ти је огрубела и побелела
са много стасања
Желим да те прободем оштрим делом
који је у ствари улубљен
јер је окрњен на врху
не сећам се од чега и где сам га
можда некада испустио
ненамерно са оштрицом наниже
или сам га забијао у нешто тврдо
Желим да те прободем
у најоштрији руб
тамо где је зашивен белег
да не бих остављао белеге

Превео са буџарског Велимир Косић

Цветанка Еленкова је рођена 1968. у Софији. Једна од оснивача првог књижевног часописа 90. година "Ах, Марија". Главни уредник културног двомесечника "Европа 2001" и уредник грчког часописа за књижевност "Хелиос". Аутор три књиге поезије: "Кладиће на легиона", 1995; "Амфилолис на деветије илја", 1999. и "Седмијат жесит" 2005. Преводи са грчког и енглеског. Превођена на многе језике. Члан је Међународног савета писаца и преводаца са острва Родос.